

МИХАЕЛ БАР-ЗОАР И НИСИМ МИШАЛ

МОСАД

НАЙ-ВЕЛИКИТЕ МИСИИ НА ИЗРАЕЛСКИТЕ ТАЙНИ СЛУЖБИ

СВЕТОВЕН
БЕСТСЕЛЪР

enthusiast

*Тази книга е осъществена по идея на
г-н Яков Джераси.*

Michael Bar-Zohar and Nissim Mishal
Mossad
The Greatest Missions of the Israeli Secret Service
Copyright © 2012 by Michael Bar-Zohar and Nissim Mishal

Михаел Бар-Зоар
Нисим Мишал
Мосад
Най-великите мисии на израелските тайни служби

© Сашка Георгиева, преводач, 2013
© Тони Ганчев, художник, 2013
© „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД, 2013
© **Enthusiast**
An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.
ISBN 978-619-164-085-0

МИХАЕЛ БАР-ЗОАР и НИСИМ МИШАЛ

МОСАД

НАЙ-ВЕЛИКИТЕ МИСИИ НА ИЗРАЕЛСКИТЕ ТАЙНИ СЛУЖБИ

Превела от английски
САШКА ГЕОРГИЕВА

enthusiast
София 2013 г.

Посвещения

*За невъзпетите герои
За неразказаните битки
За ненаписаните книги
За неизречените тайни
И за една мечта за мир,
неизоставяна и незабравяна.*

МИХАЕЛ БАР-ЗОАР

*На Ейми Корман
за нейните съвети,
за нейното вдъхновение,
и за подкрепата ѝ.*

НИСИМ МИШАЛ

Съдържание

Предговор към българското издание	7
Увод. Сам в бърлогата на лъва	9
Глава първа. Кралят на сенките	12
Глава втора. Погребения в Техеран	18
Глава трета. Обесване в Багдад	32
Глава четвърта. Една съветска къртица и труп в морето	43
Глава пета. „А, това ли? Речта на Хрушчов!“	53
Глава шеста. „Доведете Айхман жив или мъртъв!“	60
Глава седма. Къде е Йоселе?	84
Глава осма. Нацистки герой в служба на Мосад	104
Глава девета. Нашият човек в Дамаск	120
Глава десета. „Искам МиГ-21!“	141
Глава единайсета. Онези, които никога не ще забравят	153
Глава дванайсета. В търсене на Червения принц	166
Глава тринайсета. Сирийските девизи	189
Глава четиринайсета. „Днес ще влезем във война!“	195
Глава петнайсета. Меден капан за атомния шпионин	209
Глава шестнайсета. Супероръдието на Саддам	221
Глава седемнайсета. Фиаско в Аман	231
Глава осемнайсета. От Северна Корея с любов	241
Глава деветнайсета. Любов и смърт следобед	251
Глава двайсета. Камерите снимаха	261
Глава двайсет и първа. От земята на Савската царица	271
Епилог. Война с Иран?	284
Благодарности	288
Именен показалец	289

Предговор към българското издание

Имам лична причина да бъда много горд, когато представям тази книга на българските читатели.

Напуснах България и заминах за Израел преди шейсет и пет години, когато бях десетгодишно дете. Аз, семейството ми и цялата еврейска общност в България бяхме спасени от българския народ. След години се върнах в България, за да проуча историята на това епично спасяване и да напиша книга за него – „Отвъд хватката на Хитлер“. И аз като хиляди други български евреи изпитвам дълбока благодарност към онези, които поеха голям риск и се изправиха срещу гнева на нацистка Германия, за да спасят своите еврейски съграждани.

След като служих в израелската армия и завърших образованието си във Франция, станах биограф на Давид бен Гурион – основателя на израелската държава. Той често ме разпитваше за спасяването на българските евреи; понякога се вглеждаше в мен и питаше: „Всички българи ли са чернокоси като теб?“ или „Колко български евреи дойдоха в Израел?“

И аз отговарях: петдесет хиляди, но вдигаме шум като за петстотин хиляди...

Ако бяхте петстотин хиляди – отвърна Бен Гурион, – Израел щеше да бъде много по-добра държава!

Докато работех с Бен Гурион, опознах неговите приятели – Моше Даян, Шимон Перес, Ицхак Навон, Голда Меир, Ицхак Равин, Ариел Шарон и много други. От тях узнах за ужасните опасности, заплашвали малката еврейска държава; а от моя приятел Исер Харел, легендарния шеф на Мосад, научих за драматичните операции на израелските тайни агенти, които се излагат на невероятни рискове, за да защитават народа си от враговете му. Написах книга за Исер Харел и няколко други книги за мисии на Израелските тайни служби.

Имах късмета през следващите години да работя като съветник на Моше Даян, да напиша биографията на Шимон Перес, да бъда в Кнесета – израелския парламент – в продължение на осем години, а после да стана професор в един израелски и в един американски университет. С радост наблюдавах как Израел и България стават близки приятели и съюзници – и си сътрудничат в много области, сред които и борбата срещу тероризма.

Тероризмът, както иранската ядрена заплаха и кървавият хаос, царящ в Близкия изток напоследък, непрекъснато ми напомнят колко е важна борбата за сигурността на Израел и огромната роля на безименните мъже и жени, които служат доброволно на Мосад.

След години заедно с моя колега Нисим Мишал написахме тази книга за най-великите операции на Мосад и тя беше издадена в много страни по света. Мосад е забулена в тайнственост и за нея се пишат много книги и статии. Повечето са пълни с неточности, дори с лъжи. Но има въпрос, по който всички са единодушни: Мосад е най-добрата тайна служба в света днес.

Много съм благодарен на моя български издател за усилията, които положи да преведе и представи тази книга на българските читатели. За мен е много важно България – тази добра и красива страна, в която съм роден – да знае истинската история на Мосад.

МИХАЕЛ БАР-ЗОАР

Сам в бърлогата на лъва

На 12 ноември 2011 г. чудовищна експлозия разрушава тайна ракетна база недалеч от Техеран, убива седемнайсет революционни гвардейци и превръща десетки ракети в овъглено желязо. При експлозията е убит и генерал Хасан Техрани Могадам, „бащата“ на ракетите с голям обseg „Шахаб“ и основател на иранската ракетна програма. Но тайната цел на акцията не е Могадам, а ракетен двигател на твърдо гориво, който може да пренесе ядрена ракета на повече от девет хиляди километра – от подземните силози в Иран до Съединените щати.

Новата балистична ракета, проектирана от иранските лидери, трябва да постави големите градове в Америка на колене и да превърне Иран в доминираща световна сила. Ноемврийската експлозия забавя процеса с няколко месеца.

И макар целта на новата балистична ракета с далечен обseg да е Америка, експлозиите, разрушили иранската база, вероятно са дело на израелските тайни служби Мосад. Още от създаването си преди повече от шейсет години Мосад се бори смело и тайно срещу опасностите, застрашаващи Израел и Запада. И повече от всякога дейността на разузнавачите от Мосад е свързана със сигурността на американците в чужбина и у дома.

В момента, според чуждестранни източници, Мосад се възправя срещу откритото недвусмислено обещание на иранските лидери да изтрият Израел от картата на Земята. Твърди се, че Мосад води упоритата война в сянка, като саботира ядрените съоръжения, убива учените, чрез подставени компании снабдява заводите с неизправна техника и некачествени суровини, организира бягствата на високопоставени военни служители и ключови фигури в областта на ядрената физика, вкарва страшни вируси в компютърните системи на Иран и по този начин се стреми да не позволи на Иран да се сдобие с ядрено оръжие и да се превърне в заплаха за Съединените щати и останалата част от света. С действията си Мосад забавя появата на иранска атомна бомба с няколко години. Подмолната ѝ битка в мо-

мента достига своя връх, преди да се предприемат крайни мерки, какъвто е откритият военен сблъсък.

От седемдесетте години на двайсети век насам в своята борба срещу тероризма Мосад залавя и убива десетки важни терористи в техните крепости в Бейрут, Дамаск, Багдад и Тунис, както и в бойните им отряди в Париж, Рим, Атина и Кипър. По сведения на западните медии на 12 февруари 2008 г. агенти на Мосад правят засада и убиват Имад Мугниех, командирът на „Хизбула“, в Дамаск. Мугниех е заклет враг на Израел, но и номер едно в списъка на най-търсените от ФБР лица. Той е планирал и извършил клането на 241 американски морски пехотинци в Бейрут. Ръцете му са изцапани с кръвта на стотици американци, израелци, французи и аржентинци. И в момента лидери на „Ислямски джихад“ и на „Ал Кайда“ биват преследвани из целия Близък изток.

И въпреки това, когато Мосад предупреждава Запада, че Арабската пролет може да се превърне в Арабска зима, никой сякаш не чува. През цялата 2011 г. Западът се радва на събитията в Близкия изток, вярвайки, че там изгръва нова ера на демокрация, свобода и човешки права. С надеждата да получи одобрението на египтяните, Западът кара президента Мубарак – своя най-добър съюзник в арабския свят – да се откаже от властта. Ала първите тълпи, залели площад „Тахрир“ в Кайро, изгарят американското знаме; после нахлуват в израелското посолство, искат анулиране на мирния договор с Израел и арестуват активисти на американски неправителствени организации. Свободните избори в Египет докарват на власт „Мюсюлманското братство“ и днес Египет е на прага на анархията и икономическата катастрофа. Фундаменталистски ислямски режим пуска корени в Тунис, а Либия вероятно ще последва този пример. В Йемен цари смут. В Сирия президентът Асад избива собствения си народ. Страните с умерени политически възгледи като Мароко, Йордания, Саудитска Арабия и Емирствата в Персийския залив се чувстват предадени от своите Западни съюзници. А надеждите за човешки права, права на жените и демократични закони и управление, вдъхновили тези епохални революции, са пометени от фанатични религиозни партии, които се оказаха по-добре организирани и по-силно свързани с масите.

Тази Арабска зима превръща Близкия изток в бомба със закъснител, която заплашва народа на Израел и неговите съюзници в Западния свят. Така както вървят нещата, задачите на Мосад ще стават все по-рисковани, но и по-жизненоважни за Запада. Мосад изглежда е най-добрата защита срещу иранската ядрена заплаха, срещу тероризма, срещу всичко, което може да роди хаосът в Близкия изток. А най-важното е, че Мосад е последното средство за избягване на открита война.

Безименните воители на Мосад са източникът на неговата сила – мъжете и жените, които рискуват живота си, живеят далеч от близките си под чужда

самоличност, осъществяват смели операции във враждебни страни, където и най-малката грешка може да доведе до арести, мъчения и смърт. По време на Студената война най-лошото, което можеше да се случи на един таен агент, заловен на Запад или в Комунистическия блок, бе да бъде разменен за друг агент на някой студен, мъглив мост в Берлин. Руснак или американец, британец или източногерманец, агентът винаги знаеше, че не е сам, винаги имаше някой, който щеше да му помогне да се измъкне. Но за самотните воители на Мосад няма размени и мъгливи мостове; те плащат с живота си за своята храброст.

В тази книга описваме най-великите мисии и най-смелите герои на Мосад, както и грешките, и провалите, които неведнъж са хвърляли петно върху имиджа ѝ и са разклащали основите ѝ. Тези мисии определяха съдбата на Израел, а в много отношения и съдбата на света. И все пак онова, което отличава всички агенти на Мосад, е тяхната дълбока, идеалистична любов към родината, пълна отдаденост на нейното съществуване и оцеляване, готовност да поемат най-големи рискове и да се изправят пред крайни опасности. За благо на Израел.

Глава първа

Кралят на сенките

В края на лятото през 1971 г. свирепа буря бушува по средиземноморското крайбрежие и високи вълни блъскат бреговете на Газа. Местните арабски рибари благоразумно стоят на сушата; не е ден за излизане в бурното море. Затова с удивление приковават погледи в неустойчивата лодка, която неочаквано се появява сред разпенените вълни и тежко акостира на мокрия пясък. Неколцина палестинци с измачкани, подгизнали дрехи и кефии¹ изскачат от лодката и с мъка тръгват по брега. По небръснатите им лица личи умора от дълго плаване; но мъжете нямат време за почивка – трябва да спасяват живота си. От бурното море изниква израелски торпеден катер, който ги преследва с пълна скорост, а на борда му има въоръжени до зъби войници. Щом приближават брега, войниците скачат в плитките води и откриват огън по бягащите палестинци. Местни деца, които играят на плажа, хукват към палестинците да им помогнат да намерят прикритие в близка овощна градина; израелските войници загубват следите им, но продължават да претърсват плажа.

Късно същата нощ млад палестинец с автомат „Калашников“ в ръце се промъква в овощната градина да разбере какво става. Мъжът открива бегълци-те, скупчени в отдалечен край на градината.

– Кой сте вие, братя? – пита той.

– Членове сме на Народния фронт за освобождение на Палестина – отвърщат непознатите. – От бежанския лагер в Тир, Ливан.

– Мархаба, добре дошли – казва младежът.

– Чувал ли си за Абу-Сеиф, нашият командир? Той ни изпрати да се срещнем с водачите на Народния фронт в Бейт Лахия (крепост на терористите в южната част на ивицата Газа). Имаме пари и оръжия и искаме да координираме нашите операции.

---

¹ Кефия, или куфия – шал за глава, традиционна част от арабското облекло в страните от Близкия изток – бел. прев.

– Ще ви помогна – откликва младежът.

На следващата сутрин няколко въоръжени терористи придружават ново-дошлите до самотна къща в бежанския лагер Джабалия. Въвеждат ги в голяма стая и ги канят да седнат около една маса. Скоро след това водачите на Народния фронт, с които ливанците се надяват да се срещнат, влизат в стаята. Разменят топли приветствия с ливанските си братя и сядат срещу тях.

– Може ли да започваме? – пита набитият оплешивяващ млад мъж с червена кефия, който, изглежда, е водачът на ливанската група. – Всички ли са тук?

– Всички.

Ливанецът вдига ръка и поглежда часовника си. Това е предварително уговорен сигнал. Изведнъж „ливанските пратеници“ вадят пистолетите си и откриват огън. За по-малко от минута терористите от Бейт Лахия са мъртви. „Ливанците“ тичешком напускат къщата, изнизват се по кривите алеи на бежанския лагер Джабалия, после по многолюдните улици на Газа и скоро преминават на израелска територия. Същата вечер мъжът с червената кефия – капитан Меир Даган, оглавяващ „Римон“ – таен отряд от командоси към Израелските отбранителни сили, докладва на генерал Ариел (Арик) Шарон, че операция „Хамелеон“ е завършила успешно. Всички водачи на смъртоносната терористична група на Народния фронт в Бейт Лахия са убити.

По онова време Даган е само на двайсет и шест години, но вече е легендарен боец. Целият план на операцията е негово дело: дегизирането на командосите като ливански терористи, плаването със стара лодка от Ашдод – пристанище в Израел; дългата нощ, в която се крият на брега на Газа; срещата с водачите на терористите и пътят за бягство след удара. Дори е организиран мнимото преследване на лодката от израелски торпеден катер. Даган не е от хората, които се придържат към правила. Смел и находчив, той е истински майстор на партизанската война. Или както веднъж се изразява Ицхак Рабин: „Меир има уникалната способност да измисля антитерористични операции, които приличат на трилъри“.

Бъдещият шеф на Мосад Дани Ятом си спомня Даган като набит младеж с непокорна кестенява коса, който искал да се запише в най-престижното специално подразделение на Израелските сили за отбрана „Сайерет Маткал“, и удивил всички с уменията си да хвърля нож. С огромния си командоски нож можел да уцели всяка мишена. Макар и отличен стрелец, Даган не издържал изпитите за приемане в „Сайерет Маткал“ и първоначално трябвало да се задоволи с отличителните знаци на парашутист.

В началото на седемдесетте години е изпратен в ивицата Газа, завоювана от Израел по време на Шестдневната война през 1967 г. и вече превърнала се в стършелово гнездо в резултат на смъртоносните действия на терористите. Палестинските терористи всекидневно избиват израелци на територията на

ивицата Газа и в Израел с бомби, експлозивни и огнестрелни оръжия; Израелските сили за отбрана почти губят контрол над размирните бежански лагери. Когато на 2 януари 1971 г. дечицата на семейство Аройо – петгодишната Авигейл и тригодишният Марк – са разкъсани на парчета от ръчна граната, хвърлена от терорист в колата им, генерал Ариел (Арик) Шарон решава, че трябва да сложи край на кървавите убийства, и съставя боен отряд от неколцина свои стари приятели, калили се в множество битки на младини, както и няколко талантиливи млади войници. Един от тях е Даган – кръглолик, нисък и набит офицер, който накуцва, тъй като по време на Шестдневната война стъпил на мина. Докато се лекува в болницата „Сорока“ в Беер Шева¹, Даган се влюбва в медицинската сестра Бина и след като оздравява, се жени за нея.

Отрядът на Шарон официално не съществува. Задачата му е да унищожи терористичните организации в Газа, като използва рисковани, неконвенционални методи. Даган често броди из окупираната Газа с бастун, доберман, с по няколко пистолета, револвери и шмайзери. Говори се, че са го виждали да се движи из опасните улици на Газа, спокойно възседнал магаре, преоблечен като арабин. Недъгът му не оказва никакво влияние върху твърдата му решимост да осъществява и най-опасните операции. Неговите възгледи са прости: има лоши араби, врагове, които искат да ни убият, следователно ние трябва да ги изпреварим.

В рамките на създадения от Шарон отряд Даган организира първата бойна единица от израелски командоси под прикритие, наречена „Римон“. Бойците ѝ действат преоблечени като араби дълбоко във вражеските крепости. За да могат свободно да се движат сред тълпите араби и да стигат до набелязаните цели, без да бъдат разпознати, те се маскират като араби. Скоро стават известни като „Убийците на Арик“. Говори се, че често хладнокръвно убивали заловени терористи. Разправят, че понякога отвеждали някой терорист в тъмна уличка и му казвали: „Имаш две минути да избягаш“, онзи хуквал и те го застрелвали. Понякога оставяли кама или пистолет и когато терористът посягал към тях, те го убивали. Според някои журналисти Даган излизал всяка сутрин в полето, където с едната ръка пикаел, а с другата стрелял по празни кутии от кока-кола. Даган отхвърля подобни писания. „Има митове за всички ни – казва той, – но някои от нещата, които се пишат, са просто лъжи.“

Малкият боен отряд израелски командоси води тежка и жестока война, в която всекидневно бойците рискуват живота си. Почти всяка нощ хората на Даган, маскирани като жени или рибари, излизат да търсят познати терористи. В средата на януари 1971 г., преоблечени като арабски терористи, те са в северната част на ивицата, където подмамват в капан членове на „Фатах“ и в последвалата престрелка ги избиват. На 29 януари 1971 г. Даган и хората му,

---

¹ Беер Шева, или Беер Шеба – най-големият град в пустинята Негев – бел. прев.

този път в униформи, пътуват с два джипа из покрайнините на лагера Джабалия (палестински бежански лагер). Разминават се с едно такси и Даган разпознава сред пътниците в него известен терорист на име Абу Нимер. Дава заповед джиповете да спрат и хората му обграждат таксито. Даган се приближава и в този момент Абу Нимер излиза, размахвайки ръчна граната. Втренчил поглед в Даган, той дръпва капсулата. „Граната!“ – виква Даган, но вместо да побегне да търси прикритие, скача върху мъжа, притисва го към земята и му измъква гранатата от ръката. За тази постъпка е награден с медал „За храброст“. Говори се, че след като хвърлил гранатата надалеч, Даган убил Абу Нимер с голи ръце.

Години по-късно в едно от редките си интервюта Даган казва на израелския журналист Рон Лешем: „Римон“ не беше отряд от убийци... Това да не е Дивият запад, където всеки стреля по всеки. Ние никога не сме наранявали жени и деца. Нападохме хора, които бяха отявлени убийци. Убивахме ги, за да възпрем други като тях. Понякога, за да защити цивилните си граждани, държавата трябва да прави неща, които противоречат на демократичните принципи. Вярно е, че за бойни единици като нашата външните граници може малко да се размият. Затова човек трябва да е сигурен, че хората му са от най-свестните. Най-мръсната работа би трябвало да се върши от най-честните хора“.

В противоречие с демократичните принципи или не Шарон, Даган и техните колеги до голяма степен унищожават тероризма в Газа и години наред след това в района цари мир и спокойствие. Някои обаче твърдят, че Шарон полу на шега казал за своя помощник следното: „Меир се специализира да отделя главата на даден арабин от тялото му“.

И все пак много малко хора познават истинския Даган. Той е роден през 1945 г. като Меир Хуберман. Родил се е във влак, в покрайнините на Херсон, в Украйна, докато семейството му бягало от Сибир в Полша. Повечето му роднини загиват по време на Холокоста. Меир имигрира с родителите си в Израел и израства в беден квартал в Лод, стар арабски град на около 25 км южно от Тел Авив. Мнозина го познават като несломим боец, но малцина са чували за тайните му увлечения: за любовта му към историческите книги и класическата музика, за хобито му да рисува и да прави скулптури, за вегетарианския му начин на хранене.

Измъчван от ранно детство от спомените за ужасните страдания на роднините си и на други евреи по време на Холокоста, той посвещава живота си на защитата на новородената държава Израел. Докато се изкачва във военската йерархия, първото, което прави във всеки нов кабинет, където го отвежда поредното му назначение, е да закачи на стената голяма снимка на увит в молитвен шал стар евреин, коленичил пред двама есесовски офицери –

единият с бухалка, а другият с пистолет. „Този старец е дядо ми – обяснява Даган на посетителите. – Гледам снимката и знам, че трябва да сме силни и да се защитаваме, за да не се повтаря никога трагедията на Холокоста.“

Старецът наистина е дядо на Даган – Бер Ерлих Слушни, убит в Луков, няколко секунди след като била направена снимката.

По време на войната Йом Кипур¹ през 1973 г. Даган е сред първите израелци, преконали Суецкия канал в състава на разузнавателен отряд. В Ливанската война от 1982 г. влиза в Бейрут начело на своята бронетанкова бригада. Скоро става командир на израелската зона за сигурност в Южен Ливан, където изпод колосаната униформа на полковника отново се появява духът на партизанина авантюрист. Даган възражда принципите на секретност, дегазиривка и заблуда от времето на действията му в Газа. Неговите войници измислят ново име за потайния си командир. Наричат го Кралят на сенките. Животът в Ливан с неговите тайни съюзи, предателства, жестокост, фантомни войни е тъкмо по сърцето на каления боец. „Познавах Бейрут още преди танковата ми бригада да влезе в този град“ – казва той. И след края на Ливанската война той не се отказва от тайните си приключения. През 1984 г. официално е порицан от началника на Генералния щаб Моше Леви, задето се навъртал край базата на терористите в Бахамдун², преоблечен като арабин.

По време на Интифадата (Палестинското въстание от 1987–1993 г.), когато Даган е прехвърлен на Западния бряг да служи като съветник на началника на Генералния щаб Ехуд Барак, той отново се връща към старите си навици и дори убеждава Барак да действат заедно. Дватама облекли спортни екипи, както подхожда на истински палестинци, намерили светлосин „Мерцедес“ с местни регистрационни номера и тръгнали да се разхождат из опасния Касбах на Наблус³. При завръщането им часовете на Генералния военен щаб отначало се изплашили, а после с изумление разпознали седящите на предната седалка на колата.

През 1995 г. Даган, по това време вече генерал-майор, напуска войската и с приятеля си Йоси бен Ханан тръгва на осемнайсетмесечно пътешествие с мотоциклети из азиатските равнини. Новината за убийството на Ицхак Рабин слага край на пътуването им. След завръщането си в Израел Даган оглавява за известно време силите за борба с тероризма, прави половинчат опит да влезе в света на бизнеса и подпомага предизборната кампания на Шарон и неговата партия „Ликуд“. През 2002 г. се оттегля във вилата си в Галилея и се отдава на своите хобита: книги, музика, рисуване и скулптура.

¹ Йом Кипур (Ден на изкуплението) – еврейски празник, ден на опрощаване на греховете. Дал името на войната, която започнала на този ден с нападение на Египет и Сирия срещу Израел – бел. прев.

² Бахамдун – селище в Ливан – бел. прев.

³ Касбах – Стария град, част от град Наблус – вторият по големина град на Западния бряг на река Йордан – бел. прев.

Трийсет години след Газа, когато генералът в оставка започва да опознава семейството си – „Изведнъж се събудих и гледам децата ми станали възрастни хора“, – неговият стар приятел, сега министър-председател, Арик Шарон му се обажда по телефона. „Искам ти да оглавиш Мосад – казва Шарон на петдесет и седем годишния си приятел. – Трябва ми шеф на разузнаването, който умее да държи кама между зъбите си.“

Годината е 2002 и Мосад е започнал да издиша. Няколко провала през предходните години са нанесли сериозни щети върху престижа на агенцията; раздуханият от медиите неуспешен опит за убийство на важен лидер на „Хамас“ в Аман и залавянето на израелски агенти в Швейцария, Кипър и Нова Зеландия сериозно са разклатили авторитета на Мосад. Последният шеф на службата за разузнаване – Ефраим Халеви – не успява да оправдае очакванията. Като бивш посланик в Европейския съюз в Брюксел той е добър дипломат и добър анализатор, но не и лидер, не и боец. Шарон иска Мосад да бъде оглавен от смел и находчив мъж, който да превърне агенцията в мощно оръжие срещу ислямския тероризъм и иранския ядрен реактор.

Даган не е особено желан в Мосад. Като външен човек, той се интересува предимно от действията и не обръща особено внимание на учените разследвателски анализи и тайни дипломатически ходове. В знак на протест няколко висши офицери от Мосад подават оставки, но това не трогва особено Даган. Той изгражда наново оперативните звена, установява близки работни отношения с чуждите разузнавателни служби и лично се заема с иранската заплаха. Когато през 2006 г. избухва втората разрушителна Ливанска война, Даган е единственият израелски лидер, който се противопоставя на стратегията, основана на масови бомбардировки от въздуха. Той смята, че нападение то по суша е за предпочитане, и се съмнява, че въздушните сили могат да спечелят войната. Тази позиция му помага да излезе от войната неопетнен.

Все пак пресата го подлага на големи критики заради грубото му отношение към подчинените. Обезсърчени служители на Мосад, след като напускат службата, тичат да се оплакват пред медиите и Даган е под непрекъснат обстрел. „Кой Даган?“ – пише известен журналист.

После изведнъж заглавията се променят. Хвалебствени статии изпълват всекидневниците и редят суперлативи във възхвала на „човека, който възвърна честта на Мосад“.

Под ръководството на Даган Мосад осъществява успешно невъобразими дотогава акции: в Дамаск е убит лудият лидер на „Хизбула“ Имад Мугниех, унищожен е ядреният реактор на Сирия, ликвидирани са ключови фигури сред терористите в Ливан и Сирия, а най-забележителното в действията на агенцията е непреклонната, безмилостна и успешна кампания срещу тайната ядрена оръжейна програма на Иран.

Михаел Бар-Зоар, Нисим Мишал
МОСАД
Най-великите мисии на израелските тайни служби

Превод от английски *Сашка Георгиева*

Редактор *Гергана Рачева*

Коректор *Александра Худякова*

Художник на корицата *Тони Ганчев*

Предпечат *Митко Ганев*

Американска. Първо издание

Формат 70×100/16

Печатни коли 18,5 + 1 цв. приложение

ISBN 978-619-164-085-0

Издава enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка от

www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Бонин“ ООД

МИХАЕЛ БАР-ЗОАР и НИСИМ МИШАЛ

МОСАД

НАЙ-ВЕЛИКИТЕ МИСИИ НА ИЗРАЕЛСКИТЕ ТАЙНИ СЛУЖБИ

**СВЕТОВЕН
БЕСТСЕЛЪР**

Според преобладаващото мнение Мосад е най-добрата разузнавателна служба в света в наши дни. Освен това е и най-загадъчната, покрита с тайнственост и недоизказаност...

Книгата разкрива най-знаковите и най-опасните операции в над шейсетгодишната история на израелското разузнаване.

Сред тези мисии са залавянето на Адолф Айхман, противоборството срещу „Черен септември“, унищожаването на сирийския ядрен реактор и на важни учени, свързани с развитието на ядрената програма на Иран.

В резултат на задълбочени проучвания и специални интервюта с израелски лидери и агенти на Мосад, авторите Михаел Бар-Зоар и Нисим Мишал възсъздават тези мисии с приковаващи вниманието подробности. В това вълнуващо четиво оживяват агенти, които героично се изправят пред невъобразими опасности, рискувайки всичко.

Тази книга казва нещо, което отдавна трябваше да е известно, но не е: че скритата мощ на Израел е не по-малка от всепризнатата физическа сила на страната.

Шимон Перес, президент на Израел

„Мосад“ се чете като вълнуващ шпионски роман, а съдържа разкази за действителни събития от дейността на една от най-добрите разузнавателни служби в света. Струва си да се прочете.

Чък Хейгъл, министър на отбраната на САЩ

www.enthusiast.bg

9 786191 640850

Цена 17.00 лв.